

стигнать отъ истокъ Руси ти и Австрийци ти. Най-голѣмий бой станълъ при село Ватерло: тамъ Французи ти се заловили съ войска та Велингтонова. Бой тѣ траялъ цѣль денъ. Англичане ти ако и да били юнаци и много, пакъ ослабнѣли. Наполеонъ вече штѣлъ да надвие, нѣ тутакси пристигнѣлъ на бой тѣ Блюхеръ съ пруска войска и нелѣтѣлъ на Французи ти. Французска та войска се уплашила много. Наполеонъ и маршали ти му напраздно се мъчили да насърчатъ войска та си; тя ударила на бѣгъ. Англичане ти и Пруси ти тргнѣнали слѣдъ Французи ти и отишли право въ Парижъ. Тогава Наполеонъ вторий пѣтъ се отрелъ отъ прѣстолъ тѣ и се прѣдалъ въ ръцѣ тѣ на Англичане ти. Съюзни ти владѣтеле влѣзли пакъ съ войска та си въ столицина та на Франция и пакъ турили Людовика XVIII на французскій прѣстолъ. Наполеонъ, споредъ рѣшение то на съюзници ти, билъ испратенъ на островъ Св. Елена (далеченъ, усамотенъ купъ скали въ Атлантическии океанъ): тамъ той живѣлъ оште около 5 години и половина, дѣто стегнѣто го вардила английска стража.

На съшта та година (1815) три тѣ царие: руский, пруский и австрийскій, като се били събрали въ Парижъ, направили помежду си *Свештенъ съюзъ*. На тоя съюзъ царие ти се обвѣрзали да си помагатъ едни други и да редеть подданници ти си споредъ евангелска та любовь, правдина и милосърдие.

Александръ I (1801—1825). Царь Александръ Павловичъ билъ много добръ и кроткъ, та народъ тѣ го обичалъ. Между друго той нагласилъ *министерства* и *Държавенъ свѣтъ*. Освѣнъ това той залегнѣлъ много и за образование то на народъ тѣ. На негово врѣме били основани университети и други училишта. Александръ I, освѣнъ войни ти съ Наполиона, ималъ оште и двѣ други войни: една съ Швеци ти, и друга съ Турци ти.